

σοῦκα Μάν. Ἀρμυθᾶζω τζιρᾶ (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ.
 Ἀρμαθᾶζω μαργαριτάρᾳ Κοτύωρ. Ἐρμαθᾶσα τὰ φασούλᾳ
 (ἀρμάθιασα κτλ.) Ὁφ. Τραπ. Ρομαθιάζει φλουράκια Σκοπ.
 Ρομαθιάζου τὸν καπνὸ Σουφλ. || Φρ. Εἶναι κόκκαλα ἀρμα-
 θιασμένα (ἐπὶ τοῦ κατίσχνου) Ἡπ. Μοῦ τ' ἀρμάθιασε ὅλα
 (μοῦ τὰ φόρτωσε ὅλα, ἀφῆκε τὴν φροντίδα ὅλων εἰς ἐμέ)
 Πελοπν. (Αἰγιάλ.) || Παροιμ. Δὲν ἀρμαθιάζονται τὰ ψωμιά σὰν
 τὰ σῦκα (πρὸς ἀνόητον τὰ ἀδύνατα ἐπιδιώκοντα) Πελοπν.
 (Λακων.) || Ἄσμ.

... Καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
 ἀρμάθιαζε ξαρμάθιαζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες κάνει,
 τοιοῖ πέντε βάνει 'ς τὸ λαιμό, τοιοῖ τέσσερεις 'ς τὸ χέρι
 Βιθυν.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος
 κι ἀπάνου κόρη κάθονταν καὶ τὰ φλωριά ἀρμαθιάζει
 ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 748.

Ἐνα ἔνα παίρν' ὁ Χάρως κ' ὕστερα τοὺς ἀρμαθιάζει
 Ρόδ. Συνών. ἀραδιάζω Α 2, *ἀρμαθουλλιάζω 1.

β) Βάλλω κατὰ σειράν, τοποθετῶ κατὰ τάξιν Θράκ.
 (Μυριόφ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.)
 κ.ά.: Ροδαθιάζω τοῖς κεραμίδες Μυριόφ. Ροδαθιάστηκαν
 ἑκατὸ ἀνθρώποι ἐκεῖ αὐτόθι. Ἀρμαθιάζονται τὰ κρούσταλλα
 (παρατάσσονται κατὰ γραμμὴν οἱ παγοκρύσταλλοι τῶν
 στεγῶν) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Οἱ νῆες ἀρμαθιαστήκα γ' ἐστέσα
 ἀὸ χορὸ Κρήτ. || Φρ. Ἀντρειωμένος ἔρχεται, ροῦπες ἀρμα-
 θιαστήτε (εἰρων. ἐπὶ τοῦ κομπάζοντος ὅτι εἶναι γενναῖος.
 ροῦπες = δρύνες) Θράκ. || Ἄσμ.

Οἱ φτεῖρες ἐρμαθᾶγονταν κ' ἐπ' ἔγ' ἄν' ὅσον Σουρβόγλου
 (οἱ ψεῖρες ἀρμαθιάζοντο καὶ ἐπ' ἔγ' ἄν' εἰς τοῦ Σουρ-
 βόγλου. Σκωπτικὸν ἄσμ.) Τραπ. — Ποίημ.

Εἶν' ἀγριογίδα ποῦ περνοῦν γοργὰ κι ἀρμαθιασμένα,
 μπροστὰ μπροστὰ πάει τὸ τραγὶ ὅπ' ὁδηγᾷ καὶ σέρνει
 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,95. Συνών. ἀραδιάζω Α 1. γ)
 Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ πράγματα καὶ κάμνω δέμα, δεματιάζω
 Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.: Πάω ν' ἀρμαθιάσω τὰ ξύλα
 νὰ τὰ κάμω τρακᾶ (φορτίον) Δημητσάν. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ.
 ὁρμαθιάζω, γίνομαι ὠριμος, ὠριμάζω (διὰ τὴν σημ. ταύτην
 ἰδ. ἀρμαθός 2) Κρήτ.

ἀρμάθιασμα τό, πολλαχ. ἀρμάθιασμα Πόντ. (Τραπ.)
 ἀρμάθιασμα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρμυθίαγμα Πόντ.
 (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ συνειρμὸς πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ὁρμαθόν.

ἀρμαθιαστὰ ἐπίθ. ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 97.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὡς ὁρμαθός. «Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπῆρε τὴν γυναῖκα
 τοῦ τὴν Δελχαρὼ καὶ τὰ παιδιὰ του, ἐκ τῶν ὁποίων δύο
 ἐκράτει αὐτὸς ἀρμαθιαστὰ ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα, τρίτον ἔφε-
 ρεν ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐν πενταμηνίτικον βρέφος ἐβύζαι-
 νεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ γυνὴ του».

ἀρμαθιαστός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ εἰς ὁρμαθὸν συνειρμένος, ἀρμαθιασμένος ἔνθ' ἄν.:
 Ἄσμ.

Οὐλοῦς τοιοῖ πρώτους τῷ Σφακιῷ δεμένους νὰ μοῦ φέρης,
 νὰ μοῦ τοιοῖ πιάσης ζωδανούς, κι ἄν' ἐνα μὴ σκοτώσης,
 δισταγῶνα κι ἀρμαθιαστοὺς ἐπ' ἄν' ὅσον ἀποσώσης
 Κρήτ. Συνών. ἀρμάθιος 1.

ἀρμάθιαστος ἐπίθ. Σίφν. κ.ά. ἀρμάθιαστος Πόντ.
 (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Περὶ τῆς στερεητικῆς

σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου
 ἰδ. ἀ - στερεητ. 2α.

Ὁ μὴ συνειρμένος εἰς ὁρμαθόν, ὁ μὴ ἀρμαθιασμέ-
 νος: Τὰ φασούλᾳ ἀρμάθιαστα εἶναι Τραπ.

ἀρμάθιος ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) ἀρμάδιος Εὔβ.
 (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

1) Ὁ συνειρμένος εἰς ὁρμαθόν, ἀρμαθιασμένος
 ἔνθ' ἄν.: Σῦκα ἀρμάθια ἢ ἀπλῶς ἀρμάθια (εἶδος μικρῶν
 σῦκων εὐθετομένων εἰς ὁρμαθοῦς) Κονίστρ. Συνών.
 ἀρμαθιαστός. 2) Ὁ παράγων καρπὸν δυνάμενον νὰ
 εὐθετηθῇ εἰς ὁρμαθοῦς, ἐπὶ συκῆς Εὔβ. (Κονίστρ.): Ἀρ-
 μάθια σουτσά. Συνών. ἀρμαθερός 2.

ἀρμαθόδεμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀρμαθόδιμα Στερελλ.
 (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμάθα καὶ δέμα.

Δέμα ἐξ ὁρμαθῶν φύλλων καπνοῦ.

*ἀρμαθόπουλλον τό, ἀρμυθόπον Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρμάθι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
 ταλ. - πούλλον.

Μικρὸς ὁρμαθός: Ἐναν ἀρμυθόπον τζιρᾶ (ἀπεξηραμ-
 μένα ἀγλάδια). Συνών. ἀρμαθοῦλλα.

ἀρμαθός ὁ, ὁρμαθός Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀρμαθός
 Ἰκαρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ὁρμαθός.

1) Ὁρμαθός συνήθως σῦκων Ἀντικύθ. Ἰκαρ. Ρόδ.
 Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμάθα 1. 2) Τὸ πολὺ
 ὠριμον σῦκον (κατ' ἐπέκτασιν σημασιολογικὴν, τὸ τοσοῦ-
 τον δηλ. ὠριμον, ὥστε νὰ εἶναι πλέον κατάλληλον ν' ἀρμα-
 θιασθῇ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,139) Κρήτ.

ἀρμαθοσυνκῆ ἡ, Πελοπν. (Λογγ.) ἀρμαθοσ'κῆ Πε-
 λοπν. (Κόκκιν. Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμάθα καὶ συνκῆ.

Συκὴ παράγουσα σῦκα στρογγυλὰ καὶ πράσινα.

ἀρμαθόσυκο τό, Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Χατζ.)
 ἀρμαθόσυκο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρμάθα καὶ σύκο.

Τὸ εἰς ὁρμαθὸν συνειρμένον σῦκον.

ἀρμαθοῦλλα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρμάθα ἢ ἀρμαθιά διὰ τῆς πα-
 ραγωγικῆς καταλ. - οῦλλα.

Μικρὸς ὁρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος,
 νὰ κόρη μέσα κάθονταν καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
 ἀρμάθιαζε ξαρμάθιαζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες φκειάνει,
 τοιοῖ πέντε βάζει 'ς τὸ λαιμό, τοιοῖ τέσσερεις 'ς τὰ χέρια
 Τζουμέρκ. Συνών. *ἀρμαθόπουλλον.

*ἀρμαθουλλιά ἡ, ἀρμαθελλιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀρμαθοῦλλι < ἀρμαθός.

Ὁρμαθός: Μιὰ ἀρμαθελλιά κρομμύδια. Ἡκαμε 'κεῖνος
 ὅλα τὰ κοντάλια μιὰ ἀρμαθελλιά καὶ τὰ πῆρε. Συνών. ἰδ.
 ἐν λ. ἀρμάθα 1.

*ἀρμαθουλλιάζω, ὁρμαθουλλιάζω Κρήτ. ἀρμα-
 θελλιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀρμαθοῦλλι.

1) Συνάπτω πολλὰ πράγματα εἰς ἓνα ὁρμαθόν. Συνών.
 ἀραδιάζω Α 2, ἀρμαθιάζω 1. β) Μέσ. συσσωρεύω
 τι πρὸς ἑαυτόν: Ἡπιασε καὶ τ' ἀρμαθελλιάστηκε ὅλα τὰ

